

Нейко намѣри подкрѣпа и въ селската мѣлва, която не само не утихваше, но растѣше и се усиливаше. И докато едни твърдѣха, че това не можеше да бѣде работа на друго, освѣнъ на Гроздана, други пъкъ, било, защото тѣй бѣха убѣдени, било пъкъ само отъ желание да противорѣчатъ и да изкажатъ свое мнѣние, говорѣха, че Грозданъ не е извършилъ това, че ако той е искалъ да си отмъщава нѣмаше да отиде срѣщу цѣната на изгубения си имотъ да краде единъ вѣнецъ, който, макаръ и златенъ, не струва кой знае колко. Че по-скоро той би се рѣшилъ да убие Вълчана и би направилъ това, когато е билъ вече въ ржцѣтъ му. Най-послѣ той нѣмаше защо да се излага на опасностъ и да спира подплашенитѣ коне, би ги оставилъ и Вълчанъ самъ щѣше да се отрепе. А вмѣсто това той отива да го спасява. Тия доводи бѣха основателни и не можеха да се отрекатъ. Въ отношенията на двѣтъ враждуващи до вчера страни бѣше настѣпила такава нечакана и странна промѣна, че всѣки, който се опитваше да я обясни и разбере напълно, чувствуваше, че навлиза въ задънена и слѣпа улица, махаше съ ржка и се оставяше.

Дѣдо Недко още бѣше боленъ и не излизаше. Рѣдко нѣкой имаше възможностъ да говори направо съ него. Но сега едвамъ изъ селото се появи и почна да се прѣдава отъ уста на уста разказътъ му за чудотворния начинъ, по който бѣше написалъ иконата си, за видѣнието, което бѣше ималъ една нощъ, когато Исусъ му се явилъ точно тѣй, както бѣше го изписалъ отпослѣ на иконата си. И вѣрата, че тая икона не бѣше както всички други, че въ нея живѣеше и се въплѣтяваше нѣщо повече отъ единъ обикновенъ образъ, тая вѣра се усиливаше и се прѣвръщаше въ нѣкаква мистична и страдна екзалтация. Черквата не оставаше никога безъ посѣтители. Идѣха сега и отъ околнитѣ села. Дароветѣ и подаянията прѣдъ иконата растѣха отъ день на день. Забравиха почти за прѣстѣплението, извършено въ черквата. Надъ всичко